

Ramkvilla 2006

Søs's historie

På opfordring – om end noget forsinket – hermed min beretning fra min første riffeljagt efter elg. Den fandt sted i oktober 2006 i Ramkvilla, hvor jeg var så utrolig heldig at få en 'afbudsplads' på holdet. Indtil da havde jeg skudt råbuk, vildsvin, bjørn, krondyr, ræv og gås – men kun af pap - forstås!

Tasken og grejet blev pakket, alle papirer tjekket 117 gange inden afgang og Karin fra Samsø fandt det rigtige hus (efter at have prøvet et par stykker på vejen) og vi kom af sted mod Janne's stop. Endnu en om pakning hos Janne og vi var 'on the road again'.

Over vandet Helsingør/Helsingborg og så lige et smut mod Malmø – ville jo ikke spille klog men undrede mig godt nok over at vi havde vandet på højre side – hmmm – men det kunne jo være en stor sø – så meget har jeg jo trods alt ikke været rundt i Sverige. Men efter en tisse-/rygepause og rådslagning fik vi vendt kortet rigtigt og sat kursen mod Ramkvilla.

Vel ankommet til Ramkvilla fik vi anvist soveplads og blev så bænket i spisestuen hvor vi gik ombord i Birgit's lækre sandwiches. Snakken gik lystigt og Joachim havde vist lidt svært ved at få ørenlyd, da næste dags program skulle gennemgås. Hundeførerne blev præsenteret, kort blev studeret, poster blev diskuteret og der blev fortalt om tidligere ture – mange mange information, der skulle holdes rede på og kunne man nu husket det hele?

Tidligt op næste morgen og klar på gårdspladsen inden kl. 06:00 – ind bag i bilen – ikke hverken elegant eller bekvemt – men hvad pokker – nye oplevelser ventede forude. Blev sat af som nr. 2 i rækken og jeg må indrømme, at det var med en hel del sommerfugle i maven, at jeg fik anvist min plads. En svensk skov er på det tidspunkt af dagen – eller rettere natten – faktisk ret mørk og med beskeden om at 'Du skal bare op i det tårn, der står lige der inde (faktisk ret tæt på vejen – men pga. mørket ikke så let at få øje på) – og så henter vi dig om 1½ til 2 timer – knæk & bræk', stod jeg et øjeblik senere mutters alene på skovvejen og så bilen forsvinde rundt i svinget. Fik bakset mig på plads og har sikkert i den forbindelse gjort alle dyr i miles omkreds opmærksom på, at her var der vist noget som ikke var helt 'naturligt'. Roen faldt på og ganske langsomt blev det lyst og jeg tror faktisk aldrig jeg har oplevet noget smukkere end denne lidt råkolde efterårs morgen i en stille svensk skov! Tågen bølgede frem og tilbage over jordoverfladen og gjorde det svært at skelne imellem 'dyr' og store sten og buske. 'Var der ikke noget der over i skovkanten der rørte på sig? Var det mon et rådyr og hvad var det nu Joakim havde sagt der måtte skydes efter? Eneste vildt jeg så på denne først post var en ugle på vej hjem fra nat-tur – men der er virkelig noget terapeutisk over det at sidde i et skydetårn og opleve dagen bryde frem. Det burde være en menneskeret at ha' disse 'tænkestunder' helt alene med sig selv, for så synes hverdagens stress og jag ganske ligegyldigt! Utroligt så hurtigt 2 timer kan gå og snart kom bilen forbi igen og samlede mig op.

Videre til næste post og frokost og så op i et nyt tårn. Storslået udsigt til alle sider og jeg så det første stykke vildt – en rå som passerede ganske tæt forbi mit tårn – men (for) mange tanker – skal/skal ikke? – for langt væk? – må den nu skydes? Og så var hun i sikkerhed i skoven igen.

På min højre hånd sad Annie i sit tårn og på min venstre hånd sad Thomas i sit. Og ikke ret længe efter at råen var passeret så jeg mit livs første elgko med kalv komme ud af skoven. Og af ren befippelse rejste jeg mig op og med min frie hånd (venstre) pegede jeg over mod Thomas og sagde højt, klart og tydeligt: 'Elg!' Hvem der hørte det ved jeg ikke – og inden jeg fik samlet mig lød der to skud og kalven faldt. Den vendte ganske langsomt stængerne i vejret og blev liggende. Fik vist nok mumlet ind i radioen – da jeg kunne tænke igen – at jeg havde set elg og kort efter (troede jeg) så jeg endnu en elg komme ud af skoven samme sted som de to første! Jeg var åndsnærværende nok til at fløjte og koen standsede på skovvejen og gloede i min retning. Faktisk kunne jeg i kikkerten på riflen betragte hende et pænt stykke tid. Over radioen blev det dog oplyst, at vi ikke måtte skyde koen. Der gik et stykke tid inden det gik op for mig, at der faktisk ikke var tale om to forskellige elgkøer – men at det var den første elgko, der var vendt tilbage for at kigge efter kalven. Men den var jo ligesom i en anden verden og kort efter traskede hun videre. Jeg kunne høre Jette meddele over radioen, at nu kunne hun se koen – men igen – den måtte ikke skydes!

Thomas' elgkalv blev beundret og må da indrømme, at det kunne ha' været fedt hvis det havde været mig der havde skudt den. Men underligt nok så gør det egentligt ikke så meget at det ikke er en selv der har nedlagt et bytte – jeg var jo så heldig at se det på nærmeste hold og det var også en god oplevelse. Af sted igen og på næste post (igen et tårn) så jeg dådyr: far, mor og barn. De kom ud af skoven – forstyrret af en lille hund som man kunne høre på lang lang afstand. De krydsede skovvejen, standsede et kort øjeblik – men naboposten var desværre 'i vejen' og kort efter forsvandt de ind i skoven igen.

Da vi om aftenen havde runden 'Hvad har du set i dag?' kunne jeg forstå, at jeg som førstegangs-deltager havde været meget heldig at se både elg, rådyr og dådyr på en og samme dag. Og jeg som troede at det var helt normalt!

Næste dag startede på samme måde: Tidligt op, morgenmad og klar på gårdspladsen før en hvis herre fik en chance for at få sko på! Ud på forskellige poster og vente på om der kom noget for. Og midt på eftermiddagen får jeg min skudchance og ved bagefter hvordan man ikke skyder med riffel! Jeg havde fået anvist en jordpost midt ude på 'Elgbanen' tror jeg det hed – skulle forsøge at gemme mig bag en lille tynd pind af en busk (og en kvinde som jeg kan altså ikke skjules af tre pinde!). Et lille rådyr kom ud af skoven og jeg rejste mig fra siddende til stående, lagde riflen op og skød. Glemte alt om vejrtrækningen: Ånd ind – ånd ud – gentage og puste halvt ud før du skyder – men rev skuddet af. Kuglen må have suset lige forbi næsen på dyret, for den standsede kort, kiggede op og blev så skudt af Gerd, som inden jeg nåede at repetere, nedlagde den i et skud. Fik senere at vide af hundefolkene, at de godt nok var imponeret over den skytte, der kunne repetere så hurtigt!

BS – go home! At vi var to om at afgive skud kom jo først frem senere! Jeg fik lov at være med på et af billederne, for jeg havde jo ligesom været skyld i, at den stod stille så Gerd kunne skyde den? Håber at vi kan bytte roller næste gang!

Men igen – en rigtig god oplevelse.

Flere gode historier ved bordet om aftenen – lidt Gajol til halsen – og ikke for sent i seng.

Den sidste dag startede som de to foregående – tidligt op og af sted. Nu var det hele jo ikke så nyt længere så jeg kunne rigtigt begynde at nyde det. På først post skulle jeg igennem et langt stykke med grantræer inden jeg ville komme frem til en lysning, hvor der var et lukket tårn, jeg skulle placere mig i. Jeg forsøgte det bedste jeg kunne at liste mig frem til posten og prøvede at huske hvad Joachim havde forklaret. Tror da også jeg fandt det rigtige skydetårn – i hvert fald sad jeg godt og lunt de næste par timer. Der kom ikke noget vildt for hos mig selv om jeg kunne høre over radioen at der var dådyr i området og jeg kunne høre der blev afgivet skud. Eneste vildt jeg så var nogle fugle som havde ganske travlt med at finde føde. Og da vi blev samlet igen kunne jeg forstå, at det vist ikke var helt godt det der var sket – og at prisen

på den næste då ville blive ganske høj! Så ingen turde så meget som tænke tanken om at skyde flere dåkalve på den tur.

Den næstsidste post jeg havde, var på en skovvej – hvor jeg først og fremmest skulle vente på vildsvin. Men det vildest jeg så var et lille egern, som var ganske ophidset over, at jeg stod der – faktisk lidt i vejen! Det piskede op og ned af træstammerne som en anden Ratatosk med sladder om livets gang i Ask Yggdrasil. Men igen – det er nogle dejlige oplevelser man får ude på posterne – hvad enten det er store oplevelser som elgen eller små som egernet.

Sidste post var i et tårn et stykke inde af skovvejen. På vej der op syntes jeg at jeg kunne se nogle MEGET store aftryk i skovbunden – mon den store chance kom nu - lige inden det hele var slut? Men heller ikke denne gang kom der noget for og da klokken var 18:15 – præcist – var chancen for elg passeret for denne gang. Sad endnu et stykke tid i tårnet og pakkede så sammen og gik ned til vejen.

Det nåede faktisk at blive ret mørkt før jeg blev samlet op. Må indrømme, at jeg en kort overgang var overbevist om at jeg var blevet glemt – og så kan man lige pludselig høre en masse forskellige og lidt skræmmende lyde inde fra skoven. Men kom i tanke om, at jeg jo faktisk var bevæbnet så hvad kunne der egentlig ske? Det var bare om at lade kanonen og så være klar!

Og klar er jeg i hvert fald til næste gang – det kan faktisk ikke blive oktober hurtigt nok – for denne oplevelse vil jeg ikke være for uden. Tusinde tak til Annie og Kim der var primus motorer på denne tur – håber der venter mange flere gode oplevelser i de svenske skove.

Kærligste hilsener
SøS alias Vibeke Granzow

Jannes oplevelser

Endelig blev det torsdag d. 12. november. Dagen jeg havde ventet på et helt år. Det var 3. år jeg skulle af sted til dette pragtfulde sted i Sverige. Det er absolut et af favorit stederne, hvor jeg går med på jagt sammen med mange af tøserne.

3.gang er lykkens gang siger man jo, så jeg havde store forventninger hjemmefra.

Vi kørte hjemmefra ved 2 tiden, og landede i Ramkvilla ved 17.30 tiden. Vi var lige en tur sydpå først (der var noget vi absolut skulle se).

Der blev taget varmt imod os (hvor er det bare dejligt at vi kan mødes på den måde), og vi blev indlogeret i vores værelser.

Birgit var allerede i gang med hendes enormt lækre sandwich, og der var nogle andre der var i gang med madpakkerne. Alle er kreative og går bare i gang med et eller andet. Der var højt humør og masser af forventninger til de kommende dage.

Kl.19.00 kom Joachim. Han fortalte os lidt om hvad vi måtte skyde, og om hvordan han havde tænkt sig at gribe det an. Vi fik hver et nummer, og så var det op til os at huske det, for han havde allerede fordelt numrene på et kort, som han havde taget med. Det virkede, som om at han havde forberedt sig godt, inden vi kom, og jeg synes da også, at han så helt frisk ud i år. Jo alt i alt tegnede det rigtig godt.

Det var også rart at se at der findes trofaste mænd. Først og fremmest Kim, men han kan slet ikke undvære alle de dejlige damer. Den har jeg luret. Men det var da også dejligt at se Torben igen. Vi havde faktisk snakket om ham på vejen op i bilen. Så var der Lause og Thomas. Og en ny svensker Mike med 2 elghunde. Jo, jeg tror ikke det kunne blive bedre.

Fredag morgen skulle jeg lave morgenmad sammen med Annie, så vi skulle op lidt før de andre. Jeg havde sagt til Annie, om ikke hun lige kunne banke på min dør, hvis hun stod først op, og det var helt i orden.

Kl. MEGET MEGET tidligt vågnede jeg ved at Annie snakkede i tlf. (det var Karin der var ved at lande) Jeg stop op og gik ned for at lave morgenmad. Annie sagde et eller andet om at det var meget tidligt. Det syntes jeg også, men nogle skal jo lave morgenmaden, så det tænkte jeg ikke mere over. Annie gik ud og så efter Karin, Tina gik i bad, og jeg bryggede kaffe til den store guldmedalje. Så kom Tina ud af badet helt mærkelig i hovedet. Er du klar over hvad klokken er, spurgte hun, og det var først der, jeg kiggede på mit ur. Vi var stået op 1 hel time for tidligt, og morgenmaden var klar. Jeg nåede lige en halv time på langs, inden jeg stod op igen.

Første post. Det var Torben der satte mig af, han sagde at jeg skulle vente lidt med at gå ind på plads, da der var nogle dybe traktorspor, og det var bedre, når det blev lidt lyst. Men jeg kan ikke vente, så jeg listede stille ind og gik selvfølgelig også lidt forkert. Jeg måtte lidt tilbage og så lidt den anden vej, og så var tårnet der også. Der var meget tåget, så det var ikke nemt at se noget. Men gudskelov har jeg altid min kikkert med, og der henne var det ikke en ko med kalv??? Op med riflen. Jeg kiggede og kiggede. Jeg synes, at de bevægede sig, men ikke nok til at jeg var sikker og jeg kunne stadig ikke se dem ordentligt. Jeg var jo også nødt til at se om ikke den STORE elgtyr var med dem, for han ville helt bestemt pynte hjemme hos mig. Efter at have siddet sådan i ca. 10 minutter (og de stadig ikke flyttede sig) tog jeg riflen ned igen. Jeg skulle jo også holde øje med den anden side. Det er det mest utrolige, man kan få øje på, når det er mørkt og diset. Og når så det bliver lyst, så står der bare en masse træstubbe og sten over det hele. Så jeg må nok erkende, at jeg intet så på den første post og heller ikke på den anden.

Over middag var det en vejpost igen. Mike kom bagfra med sine 2 hunde, og han kunne fortælle mig (over radioen), at der kom en hare bagfra. Jeg så den også, men synes ikke lige at jeg havde lyst til at skyde den med riflen.

Thomas havde skudt en kviekalv, mændene moppedede ham og sagde at den var da lille og sød. Jeg syntes den var flot, og jeg ville godt have skudt den. Da vi hjalp med at slæde den ud til vejen var den da også rimelig tung. Den fik en kæp igennem næsen, og så bandt de et tov i kæppen. Nogle friske damer til at hive, og så gik det som smurt.

Nå, men fredagen endte med at jeg kun havde set en hare, men på trods af det en rigtig dejlig dag.

Vi skulle spise kl.19. Elinor havde lavet mad til os. Dejlig mad og efter maden hygge, og der blev indført: "Hvad har du set i dag".

Det er bare rigtig godt. Det er nemlig ikke altid man lige har hørt hvad de andre har oplevet på deres poster, og jeg tror også at hundefolkene var rigtig glade for at høre vores historier, for det giver dem en ide om hvad de har fået frem til os.

Lørdag skulle vi til Kvill. Der var store forventninger om mange svin, da mændene, der jagter inden os, havde set rigtig mange svin i området.

Men det går ikke altid som præsten prædiker. Der var ingen svin, og jeg så heller ikke noget den dag. Det er et dejligt område, og vi havde en dejlig dag. Det tætteste jeg var på noget, var da naboens hund nærmede sig, og det lød som om at den havde noget foran. Den kom bare ikke helt hen til mig. ØV.

Hjem igen til dejlig aftensmad og hygge omkring de store borde.

Her er 2 billeder fra Kvill, hvor Gerd skød et smaldyr

Søndag morgen ud på post tidligt, og der skulle vi blive, når driverne gik i gang. Jeg havde fået en god post, det var helt sikkert, at der var dyr i remisen foran mig. Merete min nabopost skød, det var dåvildt, og der var flere der løb over bakken sagde hun i radioen. Over bakken??? Det må være til mig, jeg var parat, de kunne bare komme. Kim kom bagfra sammen med Gizmo. Jeg sagde til ham at Merete sad længere henne. Så gik han hen og konstaterede at Merete havde skudt en flot meget stor "dåkalv". Bagefter gik han imod mig igen, han håbede også at der var dyr i den remise kunne jeg se. Det var der desværre ikke, men godt forsøgt og tak for det. Så blev der skudt på den anden side af mig. Der sad Sonja. Kim gik hen til Sonja og kunne konstatere at der var blevet skudt endnu en stor og flot "dåkalv".

Vi blev kaldt med fra tårnene, og jeg gik hen til Merete for at ønske tillykke. Det var et meget flot dyr tillykke med det. Og så må det være Meretes historie.

Bagefter var jeg med ovre og hente Sonjas dyr. Stort tillykke med det, den var lige så flot. Se Sonjas historie. Derefter var Joachim lidt anspændt (der var også helt ok) og vi fik at vide at vi

gerne måtte blive ved med at skyde DÅKALVE, men den næste det skød en DÅ skulle slippe 10.000 kr. Det var fair nok, men jeg tror også at det tog lidt af kløen i pegefingeren hos de fleste.

Nå, men op på hesten igen.

Næste post var meget tæt på en vej. Jeg kunne kende stedet, det var der hvor Rese havde stået det år med elgen. Her ville jeg meget gerne være. Torben sagde, at jeg lige skulle vente, for han var lidt i tvivl om det var der jeg skulle være. Jeg blev stående på vejen, og Torben gik længere frem for lige at orientere sig. Og så kom de bare, 6 stykker dåvildt 3 store og 3 små lige foran mig ca. 10 m inde i træerne. Der stod jeg ude på asfaltvejen med riflen på nakken og ventede på at komme på post. Jeg tror nok, at jeg fik sagt, FOR FANDEN TORBEN på radioen, undskyld for det, men jeg fik lov til at få den post lige fremme. Nu skulle de bare komme igen, jeg var klar. Efter ca. 15 min kunne jeg høre en hund der gøede. Og den kom

lige imod mig. Jeg var helt sikker på, at nu kom min skudchance, og den havde jeg ikke tænkt mig at forpasse. Men hunden kom, og der havde ikke været noget foran. Ærgerligt, men pulsen havde da været lidt højere end normalt.

Efter frokost skulle vi til Kvan. Jeg fik en dejlig post, lige der hvor Lause gik ind i såten. Han sagde at han ville drive den store skovltyr lige ned til mig. Jeg skulle skyde ham, så han lå på vejen, for så var det meget nemmere, når vi skulle til at transportere ham hjem. Jeg kunne sagtens se for mig at tyren ville komme lige ned af bakken til mig. Jeg ville afgive 1-2 skud, og han kunne ligge rigtig pænt lige foran fødderne på mig. Min fantasi fejler nemlig ikke noget. Så jeg stod parat med riflen i skydestok og klar til at skyde, lige til såten var drevet færdig. Men Lause kom ikke med tyren, og heller ikke noget andet. DE mænd, de mænd.

Næste sted satte Joachim mig af, han sagde at det var kongeposten. Det var også meget smukt og græsmarker længere end jeg kunne skyde (tror jeg). Det var en rigtig dejlig post, der kom bare ikke noget, jeg kunne skyde til, men jeg fik da fornøjelsen af at se ca.30 køer passere lige forbi godsets søn, de gik lige så fint på række en efter en lige forbi ham. Godt det ikke var mig.

Så gik turen hjemad igen, vi skulle hjem og på den sidste jagt derhjemme. På vej hjem så vi Kim på den anden side af vejen en smule op på mærkerne og med riflen klar til skud. Jeg standsede bag hans bil, vi kunne ikke se, hvad det var Kim havde fået øje på, og jeg ville ikke bakke, for tænk hvis dyret så løb. Så der sad vi så en stribe piger, og så hvordan en meget tændt mand går på jagt. Det var ikke kedeligt, kan jeg godt love. Og det endte da også med at Kim fik skudt en rigtig flot tyrekalv. STORT tillykke fra mig, det var fedt at være vidne til.

Nu skulle vi skynde os hjem, hvis vi ville ud på jagt om aftenen, og det ville vi.

Jeg blev sat af som den sidste af Joachim. Jeg sagde, at jeg nok skulle opføre mig pænt, og at jeg ikke havde radioen med. Det var OK med Joachim. Ca. 5 min efter at jeg var kommet op i tårnet kom muflonerne bagfra og løb ned ad vejen og ind i skoven til venstre for mig. Jeg nåede at se vædderen, han var flot nok til mig, med desværre ikke skudbar, og jeg ville heller ikke have kunnet nå at skyde til dem. Men fedt at få lov til at se dem.

Jeg er altid meget omhyggelig med at kigge dybt, når jeg sidder på post, og uden kikkert ville jeg også været gået glip af det næste. Pludselig lige fremme foran stien ca.200 m ude ser jeg et dyr. Den går og æder af de små træer, der er i området. Kikkert bliver skiftet ud med riflen, så jeg er klar hvis chancen byder sig. Den går bag nogle af de små træer, og jeg synes at den har noget på hovedet, men det er svært at sige på den afstand. Så tager fanden ved den, og den springer ca. 30-40 m lige frem imod mig, standser op og begynder at æde igen. Fint med mig, kom du bare nærmere tænker jeg og mener nu, at det er et lille dyr. Endelig vender den bredsiden til, og jeg krummer fingeren, skynder mig at repetere og er klar igen. Men der er intet at se.

Fandens tænker jeg, jeg syntes, at det sidste jeg så,

det var at den stod på stive ben lige ved det træ derovre (ca.160m ude) Jeg kan bare ikke finde den nu, er den ramt eller ej, jeg ved det ikke, men jeg tror, at jeg har skudt under. Nå, der er jo ikke noget at gøre ved det, jeg ringer til Joachim og spørger, om jeg selv må gå ud og kigge efter. Det synes Joachim er en rigtig god ide, for det er stadig lidt lyst. Ned af tårnet og lige frem. Der er nogle høje birketræer, og jeg mener at kunne huske, hvor jeg så dyret sidst. Der er bare ikke noget at se. Det bliver mørkere og mørkere og alle stenene ligner dyr, og jeg bliver usikker på om det er det rigtige udgangssted. Jeg havde det ikke ret godt, skulle jeg hilse og sige. Så kommer hjælpen, godt nok til nabo stien, men den kommer. Det er Gizmo, der er blevet vækket efter en hård dag på jagt, samt Kim og Lause. Jeg fortæller dem, hvad jeg har oplevet og gjort, og alt imens jeg gør det, har Gizmo gjort sig klar til eftersøgning. Kim lader ham gå i snor, og de går da også kun 8-10 m så ligger bukken lige så flot bag en sten. NEJ HVOR BLEV JEG GLAD. TAK GIZMO jeg glemmer dig aldrig. Og så er det jo dejligt med galante mænd, der slæber dyret hjem for en. TUSIND TAK. Det var i øvrigt en spidsbuk, min første svensker buk, så jeg er meget glad for den.

Hjemme igen var nogle parat til at køre hjem til Danmark. Vi fik sagt pænt farvel, og derefter var det underholdning med at se på at dyrene blev ordnet, og nogle andre lavede aftensmad. Efter maden kunne vi hygge og slappe af. Jeg var enormt glad for at jeg skulle sove en nat mere.

Mandag morgen spiste vi morgenmad, og så var der kun rengøringen tilbage. Det gik helt fint, da vi endelig havde fundet diverse spande og gulvklude.

Så er der kun tilbage at sige TUSIND TAK for denne gang, og jeg håber at vi må komme igen til næste år.

Jeg vil gerne skrives på listen.

Knus fra Janne.